

Det, der bestaar

Bor Guds Ord bestaar evindeligt.
(Ej. 40, 8.)

Født paa ny.

(Efter Sognepræst N. B. S. H. N.)

Nikodemus kom til Jesus om Natten. Hvorfor om Natten? Nu, det behøver vi vel ikke først at forklare. Jeg tænker, vi alle ved, hvad Mennefskræft er. Den findes der vist endnu en god Del af hos mange iblandt os. Og det især i den bedste, helligste og ædelste Sag: Befendelsen af den Herre Jesus. Underligt er det, at man just stammer sig, just frygter der, hvor man burde rose sig, hvor man burde være helt frimodig og frejdig. Men det er nu engang saa i Verden. Der holder Skam og Skandale over Befendelsen af den sande, korsfættede, levende Jesus. Derfor er der saa mange i vore Dage, som slet ikke kommer til den Herre Jesus, og derfor er der nu og da ogsaa dem, som kommer om Natten.

Men endnu værre er det, naar man engang har været hos den Herre Jesus om Dagen og saa begynder at komme til ham om Natten — nej, det var ikke det, jeg vilde sige — men naar man saa begynder slet ikke at komme til ham. Med andre Ord: naar man har begyndt at befende ham med Munden, men saa fornægter ham i Livet, begynder i Munden og ender i Rødet — først brød igennem og dristigt havde sit Hoved og foragtede alle, der ikke troede og befendte, hvad man selv befendte, og saa hæfter med Skam og Skandale sig igen tilbage til Verden og dens Lyfter. Det har i vore Dage, i alt Guld mangefald, næsten mindre Jare med, at en kommer til Jesus om Natten, end med at en fornægter ham om Dagen; det har mindre Jare med den mundtlige Fornægtelse af Jesus, end med Fornægtelsen af ham i Livet. I Livet, der vil man ikke ret frem i Dagenslys. Har der været Lider, hvor Ordets Tjenere maatte jufte: At, at dog en Sjæl vilde komme og spørge efter Jesus Naavn, efter hans Erfendelse, efter den rette Lære, efter Saligkærligheds Vej, saa gives nu en Tid, hvor Tjenere maa jufte: At, at maatte der dog være Sjæle, som spørger: hvorledes skal jeg befende den Herre Jesus i mit Liv? Hvorledes skal jeg gribe det an, for at jeg og mit Hus kan leve kristeligt?

Derfor J, som om Dagen med Munden befender den Herre Jesus, foragter ikke dem, som endnu ikke, eller kun om Natten, kommer til den Herre Jesus! Grib i eders Liv, i eders Bænder, i eders hele Gæren og Læden. O, de, som nu kommer om Natten, de kan komme eder i Fortælle. Kommer det Ord i Hu: De sidste skal blive de første og de første de sidste.

Nu, Nikodemus kommer til Jesus om Natten og siger til ham: Vester! Vi ved, at du er en Væker kommen fra Gud; thi ingen kan gøre de Tegn, du gør, uden Gud er med ham. Havde da Jesus kun gjort Tegn for Nikodemus? Gæve ikke mange set dem? Vidste de andre ikke om dem? Hvorfor kom da ikke de til Jesus? Ja, hvorfor kom de ikke? Ingen kommer til Sønnen, uden Faderen har draget ham, har Jesus sagt. Det vil her ikke sige: Den, som ikke kommer til Jesus, har ingen Skyld; hvorfor har Faderen ikke draget ham? Dermed vil du, o Mennefs, ikke kunne undskyldte din Bantro, hørken i Livet eller i Døden eller for Dommen. Det Ord af Jesu Mund: J vilde ikke, vil dømme dig.

Nof, ved de Tegn, som Jesus maatte have gjort, var Nikodemus bragt til det, at Jesus maatte være en Væker kommen fra Gud. Tegn og Væker havde ramt hans Samvittighed, og han modstod ikke, hvad der rørte sig i hans Samvittighed. Han vilde dog, omend i Begyndelsen endnu kun svagt, — thi han kom om Natten — han vilde dog. Saaledes havde Guds Naadearbejde begyndt paa hans Sjæl. Og dette mærkede Jesus, Hjerteligheden. Dette hørte og såte han ud af Nikodemus's Ord; der-

for møder Frelseren nu mindre Nikodemus's Tale, end de indre Naadearbejder i hans Sjæl med de Ord:

Sandelig, sandelig siger jeg dig: Uden at nogen bliver født paa ny, kan han ikke se Guds Rige. Ser Iaar vi nu foran Godebuden i vort hele Evangelium, foran Gimmmeriges Dør, foran den eneste Vej til Salighed. Her har den Herre Jesus med eet Ord gjort alle Nikodemus's Salighedsaarbejder til Skamme, med eet Ord tilstillet ham et Enten—Eller, som han ikke kan komme forbi. Med eet Ord har han fæstet en Sæge i hans Sjæl, som han ikke kan komme fra igen, men jo mere han arbejder dermed, des dybere trænger den ind. Eet Ord, som fra det Øjeblik, han har hørt det, nu ikke mere kommer ham ud af Sinde.

Han gaar bort fra Jesus, men dette Ord følger ham. Han sidder i det høje Naad — men efter alle dets Beslutninger lyder dette Ord altid paa ny i hans Øren. Han lægger sig til Hvile, det raaber: Født paa ny. Han staar op, det raaber: Født paa ny, eller du kan ikke se Guds Rige. Han hører mere om Jesus. Det raaber stadig: Født paa ny! Han tager Jesus med af Røret, det raaber: Født paa ny!

O, at det dog maatte være saa med alle, som hører ham, som kommer til Jesus. At dog dette: Født paa ny! af Jesu Mund maatte høre sig fast i vore Sjæle. At ingen af os maatte komme løs af det! At dette Enten—Eller i sin hele Alvor maatte træde frem for Sjælen! Lad det træde frem for eders Sjæl! Veder Herren, at han lader Vinsens Naad indbrænde de Enten—Eller i eders Hjertier. Har ikke Iet hen over dette: Født paa ny! som om det forstod sig af sig selv. Der er maasse mange iblandt os, som endnu ikke i fuldt Alvor har spurgt sig selv: Er jeg født paa ny, eller ikke? Sagen er alvorlig. At se eller ikke se Guds Rige, Liv eller Død, Salighed eller Fortællelse afhænger heraf.

Vink for Gennemlæsning af Bibelen i 1917.

af G. V. C.

Brevet til Efezenerne.

Jesus var i Oldtiden en stor Handelsstad og berømt for Kunst og Videnskab efter Datidens Vis.

Den var Godebuden i den romerske Provins, der udgjorde den vestlige Del af Vesteuropa. Indbyggernes færdigheder og viden fra Athen, idet den naaifundige Kongen Androsles omkring Aar 1000 f. Kr. havde ført en Koloni af sine Landsmænd dervover.

Der var særlig to Ting, som paa Pauli Tid gjorde Jesus berømt. Det første var det store Marmortempel for Gudinden „Diana“ og det saakaldte Magi eller Trolddomsraaen.

Bevægelse Momenter havde en stor og tillokkende Indflydelse paa en Mængde Mennefsker, saa Jolk strømmede dertil i Skarevis for at se Dianatemplet og sege Hjælp hos Troldmændene.

Paulus kom til Efezus under sin anden Missionstog. Hans Ophold var dog kun af kort Varighed. Han atter til Efezus og blev der en to a tre Aar og udfoldede en rig Virksomhed. Et herligt Vidnesbyrd herom har vi i Ej. i Ap. Or. Kap. 20, hvor der fortælles os, at Paulus havde et Møde i Milet (en lille By ikke langt fra Efezus) med de Vædere fra Menigheden. Vi kan heraf se, at Menigheden i Efezus maa have været en ganske stor Menighed ikke alene i Antal, men ogsaa i aandelig Modenhed og Kraft. Fremdeles at Menigheden i Efezus var en meget virksom Menighed (Se Nab. Kap. 2, 1—7).

Tiden for Afstættelsen af Brevet til Menigheden i Efezus er sandsynligvis omkring Aarene 62—63 under Apostolens Fængselskab i Rom. Formaalet med Brevet er aabenbart at styrke Menigheden i den rene Lære — i „den funde Tro“ og Vink til Menigheden om at vandre værdeligen det hellige Naad, hvormed den var talbet. (Se Kap. 4, .)

Brevet til Menigheden i Efezus indeholder en Righed af Læ-

domme og Formaninger til Herrens Kirke paa Jord, saavel som til det enkelte Guds Bn.

Foruden en lille Indledning, der omfatter de første to Vers og efter deres Art er en Gåsen, den sædvanlige Naadeforsøg og Færdshilsen til Menigheden, falder Efezerbrevet i to Afsnit, nemlig saaledes:

I. Kap. 1—3. Indhold: Lovprisning til Gud, fra hvem al Velsignelse kommer. De tre første Kap. danner den belærende Del af Brevet.

II. Kap. 4—6 udgør det andet Afsnit og indeholder en vidunderlig Følge af Formaninger til at leve det skønne og rene Liv til Herrens Ære.

Endvidere angives her følgende Vink, som ledende Tanter ved Gennemlæsning af dette herlige Brev til Guds Kirke i Verden.

I det første Afsnit (Kap. 1—3) begynder Paulus med følgende herlige Lovprisning: „Lovet være Gud og vor Herre Jesus Kristus Fader, som har velsignet os med al aandelig Velsignelse i det himmelske i Kristus!“ Gud Fader — „Andernes og Vysenes Fader“ er Kristus den til al Velsignelse baade af timelig, aandelig og evig Art, men Kristus Kristus er Formidleren af al Velsignelse til os, og Helligaanden er Lovendageren af al Guds Velsignelse over os.

Faderen er Giveren, Sønnen er Aabenbareren og Helligaanden er Færdighedsfører af hele Guds Følge. Naabnet Gud er Færdighedsfører, det er Udtryk baade for Enheden og Treenheden, Fornuftens Rør, men en jublende Glæde for Troen, hvoraf Lovprisningen udspringer. Vi mærker os her følgende tyv herlige Ting, som i Sandhed lyder et Guds Barn med Lovprisning. For Erindringen's Skyld anføre vi dem saaledes:

Udvalgte Naade (Kap. 1, 4).
Færdighedsfører Naade (Kap. 1, 7).
Kirkegrundlæggelsens Naade (Kap. 1, 10).

Lovendagerens Naade (Kap. 2, 5).
Troens herlige Naade (Kap. 2, 8).

Færdigheds Naade (Kap. 2, 13—14).
Færdigheds Naade (Kap. 3, 1, 7).

Læser! Hvis du med stor Færd og iverlig Bøn om Helligaandens Velsignelse læser disse herlige Kapitler, du vil med Paulus falde paa Knæ. (Se Kap. 3, 14) og udbrude: „Herlig, herlig Rigmom!“ (Kap. 3, 16). Og „Bredde, Længde, Dybde og Øjeblik af Kristi Årighed — han være Æren i Menigheden og i Kristus Jesus igennem alle Slægter i Evighedsernes Evighed! Amen.“

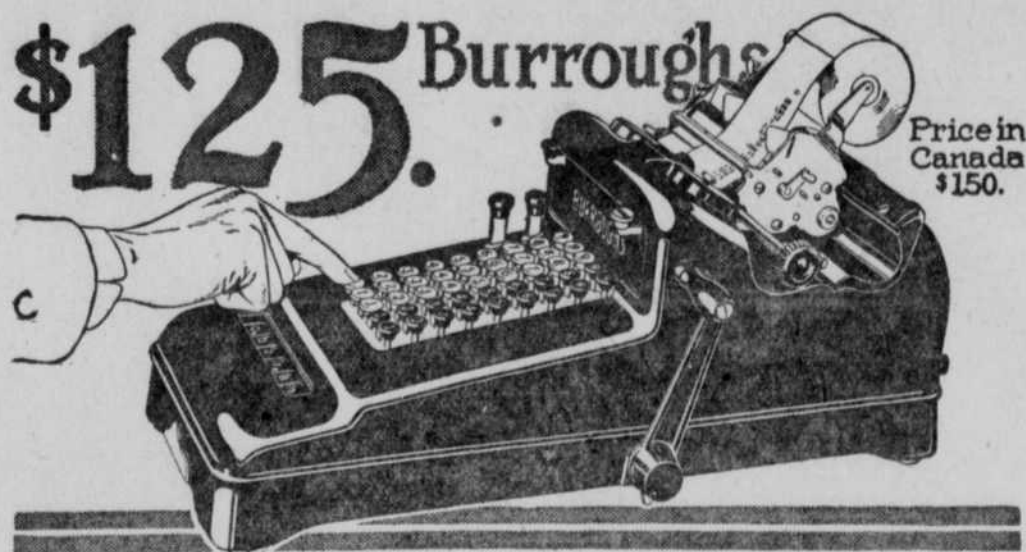
At det andet Afsnit (Kap. 4—6), mærker vi følgende Vink:

I Kap. 4 er Godebuden om indtryk saaledes: „Vander værdig den Naadeforsøg, med hvilken J blev kaldet med al Yndighed.“ — Naar Grundpræget i vor Vandring er Yndighed, da bebarer vi Naadens Enhed i Færdens Naad, da famler vi os med al Guds Følge i Verden om følgende store Samlinger. Vinkter: En Herre, en Tro, en Naad, et Naad, en Gud og alles Fader. Og da bliver det os en Vidskab at føre Naadens Tale, som skaffer alle dem Naade, som hører derved.

I Kap. 5 er Godebuden om indtryk i Ordene: „Vander derfor Guds Færdighedsfører som æstetiske Værn“ (Kap. 5, 1). Grundforbillede for vort Væ bliver da Jesus Kristus, der gav sig selv hen for os som en Gave og et Slagoffer, Gud til en velbehagelig Dugt. Da vander vi som Vysens Værn, idet vi taler herom til med Salmer og Vysninger og lynger og spiller i Hjertier for Herren, og altid siger Gud og Faderen Tak for alle Ting i vor Herres Jesus Naavn.

Kap. 6 indeholder en dobbelt Formaning — en Formaning til Vindighed over for Forældre og Herre og en Formaning til at høre sig Guds Folks Naadeforsøg (se Kap. 6, 10—20).

Brevet slutter med følgende Vinkning: „Fred være med I og Årighed med Tro fra Gud Fader og den Herre Jesus Kristus! Naaden være med eder alle, som elsker vor Herre Jesus Kristus i Uforættelighed.“ Brevet til Efezenerne er i Sandhed et uforlignelig

Let It Stop Your Figure Mistake Losses

An error made when you add up a cash sale while the customer is waiting, or an error that escapes detection on a charge sale slip are losses that can never be recovered.

If the mistake is in your favor, the customer resents the over-charge and is likely to quite trading with you. If the error is an under-charge the customer will be most unlikely to say anything about it. So in either case you are the loser.

You need this Burroughs to protect your profits—to stop your figure mistake losses. Your customers will recognize it as a service—it will create their good will and help you in building up your business.

You Can Use It On The Counter

Merchants in different lines of retailing are using this Burroughs Figuring Machine right on the counter where they wrap up the goods. Clerks add cash and charge sales on the Burroughs, and every customer is handed a machine-printed slip that

shows each item of the purchase and a total.

Customers appreciate this service for they are convinced of the merchant's desire to protect them against over-charges. At the same time it protects the merchant against figure mistake losses.

An Aid to Clerks

In its operation it is simple to understand as your cash register. Any clerk can learn to add and print on the Burroughs in a few minutes. He gets a correct total every time, because the Burroughs can't make a mistake.

It is an investment that will pay for itself many times over in losses prevented. If you prefer, you can buy this Burroughs on easy terms.

Write to the Burroughs office in your locality—address given below—and let us arrange for a demonstration of this machine on your own work.

BURROUGHS ADDING MACHINE COMPANY

C. E. Knotts, Agency Mgr.,
436—443 World-Herald Bldg.,
Omaha, Nebraska.

Stakkammer for Kristi Kirke i Verden.

Mormonismens Tilværelsesbegreb.

„Goo er det, som formårer mit Naad med Ord uden Forskjand?“ Spurgte Herren Job og forlanger ham til at undersøge sig. Først: „Goo var du, da jeg grundfæstede Jorden? Sig frem, hvis du har Indsigt!“ — Svarede blev dens Viller medfølelse, eller hoo lagde dens Godebuden, medens Morgenstjernen jublede til Gode, og alle Guds Værn raabe af Fryd? Job. 38, 46.

Disse Spørgsmaal er Mormonernes Bevis for en mennefskelig Jordudviklelse; vi er de himmelske Vædere, som glæder sig over Udviklingen til at blive isjort et fædeligt Vægere, medens Morgenstjernen jublede til Gode, og alle Guds Værn raabe af Fryd? Job. 38, 46.

„Goo svarer Job Herren?“ „Se, jeg er ringel!“ (R. 39, 37) — indet mer. Dog siger han lidt senere, Kap. 42, 2: „Jeg erkender, at du formaar alt, og at ingen Tanke er dig umulig at udføre.“

Lad os høre hvad Mormonprofeten Brigham Young har at sige om denne Sag:

„Hole Kristellen mellem Faderen, Jesus Kristus og ethvert Mennefs, som nogen Sinde har levet paa Jorden fra Adams Dage af indtil nu, er simpelthen denne: Ejer af Faderen engang havde været i Rødet og levet, som vi lever, fik han sin Ophøjelse, beholdt Tronen og vandt Herredømmet over Fyrtelen-dømmer og Magter og havde Magt og Rundsab til at skabe, d. e. at frembringe og organisere Elementerne efter naturlige Principper. Dette gjorde han efter sin Himmelfart eller Evighed og blev virkelig regnet blandt Guderne, med de Vædere, der stæber, og med dem, der har holdt den himmelske Lov, medens de var i Rødet, og som atter

har faaet deres Legemer. Da var han skiftet til at begynde Stabellens Værk, som Strikten lærer. Det staaar altsammen her i Bibelen; jeg har ikke sagt et Ord, uden at det staaar i denne Bog!“ (Journal of Discourses, 1857) Hvor i Bibelen nu V. J. har fundet Beviserne for dette, staaer der intet om, thi V. J. bestudium er ikke et yndet Jag i Mormontologi, med mindre det suppleres ved deres egne med Bibelen ligeflillede Vægere: Mormons Bog, Værdommens og Pagtens Bog og „Den kostelige Perle“, dertil den ved Projektet vedvarende Aabenbaring, som kan forandre og bortfor-klare alle forudgaaende Værdomme. Det sidste er det bedste — ligesom i Novellitelaturer.

Mormonerne mener, at de i den levende Profeti har den eneste faste Grunddold for Væsen til Salighed. Vi mener, at vi i Herrens evige, inspirerede Ord i Bibelen har en fast, uroffelig Grunddold at bygge paa. Og hvad siger Strikten om Gud og hans Forhold til Verden: J 1 Kor. 8, 4—6: „Det vide vi, at der er ingen Afgud i Verden, og at der er ingen Gud uden en. Thi omend der er saakaldte Guder, værer sig i Himmelen eller paa Jorden, som der jo er mange Guder og mange Herre, saa er der for os dog kun een Gud, Faderen, af hvem alle Ting ere, og vi til ham, og een Herre, Jesus Kristus, ved hvem alle Ting ere, og vi ved ham.“ Jakob kalder ham „Vysenes Fader, hos hvem der ikke er Forandring eller omstiftende Skjæge.“ Jesus siger, at „Gud er en Naad“ (Job. 4, 24; ved Projektet Esaias siger Herren selv: „Jeg er den sidste, foruden mig er der ingen Gud“ (44, 6); og David: „Hvem er som Herren vor Gud, han, som troner paa højt“ (Ps. 113, 3) og Job: „Han (Gud) er ikke en Mand som jeg, saa jeg kunde svare ham“ (9, 32). Nej, lad os hellere sige med de fire og tyve Vædere for Guds Troen: „Værdig er du, vor Herre og Gud, til at faa Præsten og Væren og Magten; thi du har skabt alle

Ting, og paa Grund af din Villie vare de, og bleve de skabt!“ Stabellens Repræsentanter hylder ham uden Ophør med et „Hellig, hellig, hellig er Herren Gud, den Almægtige, han, som var, og som er, og som kommer!“ Hellighedsbegrebet er fremmed for Mormonismen. Den forringer Gud og forherliger Mennefsket. Dens Repræsentanter brøstter sig af, at deres er den rene videnfabelige og den eneste amerikanske Lære. Desværre er det „noget i det“. At forherlige Stabningen over Skaberen har ofte været Videnfabelens Naal, og de religiøse Sæfter, som er „opfundne“ i Amerika, giver ikke vort Land megen Ære. Blandt disse er vel Mormonismen, Christian Science og Russeismen de mest udprægede og afvigende.

Mormonismen benægter Stabel-sunderet — ligesom visse Videnfabelsmænd. Kun erstatter de dette med et endnu større Vidunder. Intet forbliver intet, siger de; der kommer aldrig noget af intet, hverken ved mennefskelig eller guddommelig Kraft. Der har altid eksisteret et uendeligt Rum. Blandt med dette eksisterende alle de Varieteter af Stoffer, Arter eller Ting, af hvilke Intelligentsken tager Enkeltfæle; hvilke tilfammen udgør og kaldes Univers. Disse Ting er evige, uskæbte og selvbestillerende og kan hverken forøges eller formindskes ved nogen skabende Magt. De deles i to Godebudergrupper ifølge deres Egenfæder, nemlig ihyllte og aandelige; hvad vi kan jøse med vore Samfer, kalder vi ihyllte; de øvrige er aandelige.

At dene fantastiske Stofbejg bevæger saa Videnskabens den fædelbelemrede Gudehøvdning til at lave Vøliger for hans talrige Affom, saa hver Gudebøn og Datter kan faa et for sig særlig velbehageligt Tilholdstid; disse multiplicerer saa i Evighed i Forhold til Gudemængden. Endelig behagede det saa den uendelige Vidom i Tiberens Følge at oprette denne Jord. At omkring den var et sandt Naos, skjult i et